

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **R. S.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 24. 5. 2016, č. j. 59 A 85/2015 - 45, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 24. 5. 2016, č. j. 59 A 85/2015 - 45, **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 8. 2015, č. j. OAM-8982-11/TP-2015, byla žalobci podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínek dle § 68 uvedeného zákona.

Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že žalobce je státním příslušníkem Ázerbájdžánské republiky, který na území České republiky pobýval od 1. 1. 2004 do 30. 12. 2004 na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, poté od 31. 12. 2004 do 31. 12. 2009 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání a od 1. 1. 2010 do 20. 11. 2013 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Dne 18. 9. 2013 si žalobce požádal o prodloužení dlouhodobého pobytu. Celková doba pobytu žalobce na území České republiky na základě uvedených pobytových oprávnění činila 11 let a 7 měsíců. Dne 2. 6. 2015 žalobce požádal o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Z uvedeného rozhodnutí dále vyplývá, že žalobcova žádost o povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta pro nesplnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu na území České republiky. Správní orgán

I. stupně vycházel z příjezdových a odjezdových razítek vyznačených v cestovních dokladech žalobce a konstatoval, že jednotlivá období žalobcovy nepřítomnosti na území České republiky sice nepřesahují 6 měsíců, ale jejich souhrn činil 493 dnů, což je více než 10 měsíců. Tím došlo k narušení nepřetržitosti pobytu žalobce jako podmínky stanovené v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 19. 11. 2015, č. j. MV-158181-5/SO-2015, zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

Žalobce následně podal žalobu proti rozhodnutí žalované u Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, jenž ji rozsudkem ze dne 24. 5. 2016, č. j. 59 A 85/2015 - 45, zamítl.

Žalobce (stěžovatel) poté podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, společně s doplněním jejího odůvodnění posléze navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 s. ř. s.

Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodňoval tím, že na území České republiky žije již více než 10 let, a to společně se svou manželkou. S ohledem na dobu, po kterou již stěžovatel žije mimo území domovského státu, je zřejmé, že právě stabilní zázemí ve vlasti postrádá, neboť si ho již zcela nově vytvořil na území ČR. Stěžovatel v ČR podniká, vlastní zde dům a má zde řadu přátel a kamarádů. Stěžovatel má tedy na území ČR vytvořeny rozsáhlé soukromé, rodinné a v neposlední řadě též hospodářské vazby. Stěžovatel se rovněž domnívá, že přiznáním odkladného účinku jeho kasační stížnosti nebude způsobena újma žádné jiné osobě. Na druhé straně v případě, že stížnosti nebude přiznán odkladný účinek, stěžovatel pozbude oprávnění pobývat na území ČR a bude nucen území opustit, aby se vyhnul případnému řízení o správním vyhoštění a nelegálnímu pobytu, což s sebou nese další náklady spojené s nuceným vycestováním. Stěžovatel dále poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které může být pro výkon práva stěžovatele na spravedlivý proces nezbytné, aby mohl zůstat na území České republiky. K právu na spravedlivý proces totiž mimo jiné náleží i právo vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem a udělovat mu pokyny. Stěžovatel proto žádal, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaná ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku navrhla jeho zamítnutí, neboť měla za to, že zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu stěžovatele nestaví nepřekonatelnou bariéru mezi ním a Českou republikou. Nebylo mu pouze uděleno nejvyšší možné pobytové oprávnění, zákaz pobytu mu však vystaven nebyl. Stěžovatel si může požádat o pobytové oprávnění nižšího stupně, a ačkoliv samozřejmě nelze s absolutní jistotou předjímat výsledek takového správního řízení, je nutno podotknout, že stěžovatel dosud nenarušil veřejný pořádek ani neobcházel zákon o pobytu cizinců. Dle žalované tak je nanejvýš pravděpodobné, že stěžovateli bude pobytové oprávnění nižšího stupně uděleno, a nebude tak muset opustit svoji rodinu a přerušit hospodářské vazby. Žalovaná se proto domnívá, že pro přiznání odkladného účinku

pokračování

kasační stížnosti nejsou splněny zákonné podmínky, neboť stěžovateli bezprostředně nehrozí reálná závažná újma.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

Stěžovatel, který **přiznání odkladného účinku navrhuje**, má **povinnost tvrzení a povinnost důkazní**, a je tedy na něm, aby **konkretizoval a doložil (prokázal)**, jakou **konkrétní** újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaný a podepřený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 – 74).

Stěžovatel navrhuje přiznání odkladného účinku zejména s ohledem na ochranu svých procesních práv a dále na ochranu svého práva na respektování soukromého a rodinného života, do nichž by mělo být zasaženo v případě, že by byl nucen před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o věci samé opustit Českou republiku. Předmětem řízení v nyní projednávané věci je ovšem přezkum rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým se zamítá žádost stěžovatele o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Důsledkem rozhodnutí žalované tedy bylo, že stěžovateli nebyla udělena určitá konkrétní (vyšší) forma pobytového statusu (**právního titulu pobytu na území České republiky**). Nabytí právní moci tohoto rozhodnutí však nemá bezprostřední následek spočívající v tom, že by stěžovatel byl státní mocí donucen území České republiky opustit. V daném případě totiž nejenže stěžovateli dosud nebylo uloženo správní vyhoštění s vymezením doby, po kterou by mu nebylo umožněno vstoupit na území členských států Evropské unie, ale žalobou napadeným rozhodnutím mu ani nebylo odňato dosavadní pobytové oprávnění. Tím se nyní

posuzovaná věc liší od případů, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o odnětí stávajícího pobytového oprávnění z důvodů, u nichž je patrné, že daný cizinec má malou šanci získat jiný typ pobytového statusu na území ČR, mají bezprostřední následek v podobě povinnosti cizince území ČR opustit (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, nebo ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25, publ. pod č. 3169/2015 Sb. NSS, jichž se stěžovatel dovolával, která se však týkají skutkově odlišných věcí). Jak konstatoval ve svém rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žalobě již krajský soud, nepřiznání nejvyššího pobytového oprávnění na území České republiky, navíc z důvodu, který v žádném případě nevylučuje udělení jiného pobytového statusu, stěžovateli nijak nebrání v tom, aby si další pobyt na území České republiky zajistil obdobným způsobem, jak činil v minulosti, tedy právě prostřednictvím jiného pobytového oprávnění. Z vyjádření žalované ostatně vyplývá, že vzhledem k tomu, že stěžovatel dosud nenarušil veřejný pořádek ani neobcházel zákon o pobytu cizinců, je v jeho případě nanejvýš pravděpodobné, že mu bude pobytové oprávnění nižšího stupně uděleno. V této souvislosti lze pro úplnost pouze podotknout, že, jak již bylo konstatováno, dle rozhodnutí správního orgánu I. stupně stěžovatel požádal dne 18. 9. 2013 o prodloužení dlouhodobého pobytu, přičemž ze správního spisu není patrné, že by již o této jeho žádosti bylo rozhodnuto.

Nejvyšší správní soud proto po posouzení povahy napadeného správního rozhodnutí a stěžovatelem tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dospěl k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky rozsudku krajského soudu pro stěžovatele samy o sobě nepředstavují bezprostředně hrozící újmu na jeho procesních právech ani na jeho právu na respektování soukromého a rodinného života. Není proto splněna hned první podmínka pro přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud proto podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh stěžovatel na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

Nejvyšší správní soud dodává, že usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, právní věta publikována pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. srpna 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu